

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 187.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939218864/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

holdt det gode Indtryk fra den lykkelige Tid da vi første Gang saae hinanden – og jeg i ringere Grad følt Dødens Forbandelse: at mine Ord, mit Blik, selv Lyden af min Stemme voldte dem Smerte, der før har glædet sig over mig. O, det er saa haardt! hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd heftigt.

»Tal ikke saaledes Minona, min dyrebareste Pige! vil du forskyde dem, der elske dig, fordi din Sygdom voldte dem Sorg? troer du da vi sørgede mindre, fordi vi sørgede langt fra dig? Hvis du skal dø – det Gud forbyde! – vilde du da helst dø ubegrædt? O, lad os ikke saa smaaligt tale om »mit« og »dit« i Sorgen! – Hvorfor vil du kun tænke paa Døden, og tænke saa haabløst derpaa?« – Minona saae hurtigt med funkende Øine op til ham og udbød med Heftighed: »Svæk ikke Indtrykket af dine første gode, velsignede Ord med Hverdagstalemaader om Døden, som om den var en Overgang fra Parterret til Galleriet! De Mennesker, der betragte Døden saaledes, veed ikke hvad det er, at *leve*! Du taler om Trøst – troer du selv derpaa? kan du nævne mig anden Trøst end den at Lidelsen ikke overlever Livet? – Saa maa du fatte *min* Følelse, og ikke byde mig de forslidte Talemaader om et Liv efter dette – en ny, evig Dødskamp. Vil du trøste mig, saa trøst mig med Døden! O, tilgiv mig!« vedblev hun med taarefulde Øine. »Jeg har kun Døden tilbage – lad mig ikke ogsaa komme til at tvivle om den!« Der var en saa rørende Smerte i hendes Tone, at Viggo følte hvor umuligt det vilde være ham at aflede hendes Opmærksomhed fra disse mørke Forestillinger. De gik tause henad Veien, til de kom til Stenten ved den Plads hvor Skovhuset laae; her støttede Minona sig udmattet til et Træ idet hun saae sig om med et sorgfuldt Blik. »Hvorfor vilde du komme her igjen?« gjentog hun med klagende Stemme. »Kjender du dette Sted? det var her jeg første Gang saae dig, den lyse Sommerdag, da Roserne blomstrede paa Buskene derhenne – iaar har ingen plukket dem! – Jeg husker saa godt hvorledes her saae ud – der var Varme i Solskinnet, og Liv i Naturen – Sommerfuglene flagrede omkring Blomsterne, og Græsset skinnede som Fløiel. Du siger jeg skal vende mine Tanker fra Døden – see, det er Døden som har forvandlet denne Scene omkring os! – Kan jeg glemme det – glemme den Tid, som var, den Lyksalighed hvori jeg har levet og aandet? Naar Vinteren kommer, bliver det godt igjen, men paa en anden

Maade: saa svøbes Liget i sit hvide Lagen – og al dets Lidelse er begravet i Glemsel. Det er Dødens Trøst. – Der kommer Helene! trøst hende, hvis du kan, forson hende med den Vished, vi ikke længe kunne skaarne hende for – hun har lidt meget for min Skyld, og vil lide endnu mere inden det er forbi. * Med disse Ord nærmede hun sig med et mildt og kjærligt Smil tilligemed Viggo Helene, der kom dem imøde fra Huset, og forlod dem derpaa for i Ensomhed at bejæmpe den Bevægelse, Gjensynet havde bragt hendes Sind i.